

A

183
—
VIII.

Katona József versei

1-52. számozott lap

Az RNK Akadémiája Kolosvári Fiókjájának
2. sz. könyvtárában

Felzet: 1347.

I.

Gyula

Néhai Katona József—
Herskemet Várasa volt
Fisfalissa szeretmény
Versei

Örve viattak Jóslb Katona József által
Herskemithen

1842. 19° Januárü

Scribat carmina circulis Palamon
Me raris juvat auribus placere.

Mart. Epigr L. I. E. 108.

E' Verseim her

Gördülj útra Gyümölcs! minden elő berzed
nélkül járj idegen Tereket edesem —
nem soh' kémmre találk — í' úti levéllel is
meg kommant, kinél a balra kezébe' vár,
szaraz képedet a Józán el esmeri,
a Seulpsit hi marad, mint az ajánlat is;
hisz szűrségtelen a nyálha tzi kormya, ha
ebben tsak keveset nyomna is a berzed:
Mert másként tsuya egy Egyiptomi Ormos
Templommal veretted, mely arany, és leűf
pomjában nevetett hivül; aronba ben
leg fellyebb vata egy Marsha, vagy egy Majom,
Gördülj hat, ha magad' társain Kein —
el szegyenleni nem gondolod ítádon!
Gördülj elme Gyümölcs! bár ha fanyar vagy is:
hisz' már a Magyar el nyelni tanult fanyart!!!

Scribat carmina circulis Palamon
 Me raris juvat auribus placere.
Mart. Epigr L. I. E. 108.

E' Verseimhez

Gördülj őrre Gyümölcs! minden elő bezzél
 nélkül járj idegen Tereket edesem —
 nem soh' kémsre találod — í' úti levéllel is
 meg, hommánt, híre a baka kezebe' vár,
 Szaraz képedet a Józson el esmeri,
 a Seulpsit hi marad, mint az Ajánlat is,
 hisz Szűrségtelen a nyálka zúrtornya, ha
 éppen tsak keveset nyomna is a bezzél.
 Mert másként tsuya egy Egyiptomi Ormos
 Templommal veretted, mely arany, és leüft
 pomjában nevetett hívül; azonba ben
 leg fellyebb vata egy Marsha, vagy egy Majom,
 Gördülj hat, ha magad' társain kecin —
 el szűgyenteleni nem gondolod ítádon!
 Gördülj elme Gyümölcs! bár ha fanyar vagis:
 hisz' már a Magyar el nyelni tanult fanyar!!!

A Magányhoz

(Egy ember gyűlölti órában.)

Horrad kellemetes gyásiban ülő Magány!

horrad tündörlő sár üregéből az
elmér Balgatarok' düh zajogásainak!

Horrad! ott az öröm meg hala már nékem.

Ez hervadt tavaszom Tölgyöm alá siet,

hol tsendes Halibám' Nád terejére jőrg

szárult galláirul a le cséit kavásta.

hogy minél lejjé beart, a mi kezegrető.

Eb redtétől egész bé ragadó szemig

Öröngésiben ott tapsol az oltalan

fényes mostaniján; s' val rohamával út

vártejére Sebet fő Arany istenén.

Benned lellemet én mennyei kármagyon

látom mostanin és kellemetes jövöm

ígért boldogulás' szaradi karjain;

üdvösség mosolyog nékem örökre itt.

Ott a Balgatarok föld nyövevényein

árulják öröket, Irgalom, és Kegyet

a Herrioznek, — egész Nemzeti kényserént

kalmárként kerek betsbetevésivel:

Fel metrik hebelét isteneiknek és

a pénzcs Szar előtt tárva találni; de

a pénzetlen Igazt meg se retinti a

holdus, adni hi kőz mennyet egebbazant.

A Természeti hamvaiban se van,

elő vedreit is más pizerek fedik.

egy halmon Nyüszög a sár kemekemberel —

s' ország a neve — és — örsze követhetés;

egy

Egy halmon Nyüszög az, mint valamely italon
emlél öröpa a sár terején; de a
jamborvág' le szorult lelke alatta nyög,
és nint más ki? magát csak maga könnyezi.

A Szülőt mikor a lelke alig libeg
mar kel ajkaiton, még is az ott nyögő
majd árva maradót búv szorogádon
is örövendek é vég urórainak.

Merges kájról ereel törja Barati Név =
szív = kalmárainak, s' szent ölelésük
kört lopják meg azon gyáva gyamutalant,
lelket hi nétek oly híven od'áldozá.

Még mások, hihet a tarha szentse csak
mint egy alva vet a boldogulásához, és
mindenhez tsupa szor, vagy kabalák vifit,
majmok, tölkel ütött balgatarok — szarok.

Hih csak kőnybe börtöl szembe lelke fel a
nagyragok' tükröt, és ha kegyek felett
a Mennyekre sohajtoz: örököst innék el
ártatlan mulatás! meg ne ijegy szegény!

Ez orzán mikoron mind ereken te fel-
fordult szívvél eredsz négy falaid köré;
akkor hio itivessel tartt öleléssel, és
kér tsókkal Deddeid futnak előbbe val!

Lárod baj poharat csak maga haszna ként
hiván tölteni, és gyermekeid vevők
el kábult Atya, tűz indulatod felett,
hogy tsókeret örököd, véreket ad nekik.

Egy

6
Így töljék nyomorult Emberi fájzatok
nállotnál besebb lelkek elé az éj;
míg a sír fenekén meg szabadulni vélt
büszködtetési felett, a maradék kőzrag.
Benned boldogulás lengedező Magány
benned nincsenek ily Örögi Angyalok:
alhothány magad, és vagy magad alhoto.
egy lét benned az egy Isten, az égy magam.
Nem kintél csalogány dallal előttem itt
egy simult kebelű Proterus is vefélyt
nem tréfállyal meg itt ajtóságomat
hátamnál nevető Parthenos kéme.
Minden törzset előtt álva találom az
Oltárt, a hidegen lündörkő Nap egy
Istent jadrít elé a hit imádkarok.
a vég boldogulás itt mosolygok rám.
E a Sargul levelék' kuktak az özi szél'
hangjával trevegik sírba menő vívő Telem
jöttek - tárt, temetöm szenteli Istenem -
a vég torz üli a bé temetett Javasz.
Oh Szent drága magány! egy menedéhem a
mérrel kent Viperák mérgeitől - Siess!
Káronyal el nékem egy kült üreg; rebeg
el bádjat kebelem, meg jihenés után.
E el hervadt teremem Memyei kére csak
trendeben susogó Gemini sod legyen:
könnjem; 's bánatom' öntde ne fátvaróihon -
a Zordon Szelenen. Réles ez a világ !!!

7
Menedék.

Itt hol a tét bús homályján
az örök éj kéjésül,
's a fák alig ingó galyhán
"egy egy alvó madár ül:
Itt ölellek által réged
"boldogságom sír stalma,
hova szebben remélt véged
gördíté a Sors alma.
Itt hol életem örömeit
minden bokron találom,
's a Teremtés kellemait
egy kis hangyán tródlálom:
Itt itt kel hát el szor hajjal
le agynom ez orlopnál,
mellyet egy kis bús fűz rajjal
pompávit a szaralnál.

Idő.

Idő! Jelen való
 Létel: de Múlt & Jövő
 csak semmi. Hát van-e
 keelver közönül egy?

Jelen való; Jövő
 Múlt: semmi, & Létel. A
 három csupán tehát
 hettő? hol itt enyém?

Az a clitső idő
 mely boldogittana
múlt - semmi! az soha
 már vissza nem jöven.

Múlt el raboltatott
 vagyok! Sietve az
 öröknek értelen
 Nagy tengerébe folyt.

Többé. nem jól a Chaos
 öröm - világot;
 mert vége lett neki
 hogy léte váltózott.

Nincs leditto erő
 a múltat és Jövőt
 mely örve hajtaná
 abroncsba nincs Remény

Nincs a Chaos Maga
 magát ha el nyelé
 árnyékot a le hullt
 gyümölcsei is - azok

Mert mi meg marad
 még a jelen való -
 egy hirtül intgető
 kez tartsa: Van & vala

Homolya Réj öröm
 napomnak a le hűnyt
 (egykor jelen való)
 idő' kezén le folyt.

Többé egy irgalom
 kez sinit hogy a léjart.
 Örök megint oda
 fordítsa vissza meg.

De mely örömmel el
 felejtem a Setet
múltom & jelen valom;
 csak ott virítana.

Jövő Ha szon talan
 piritis előmbé báj
 szint, binni nem tudó
 Reményem el vakhult.

Ra' nívve trálfa vagy,
 & oly kéjer ontasz a
Jelenre melyre a
 múlt már ketségteti.

Oh kio Reménye! ládd
 miwe tevel Jövöm'
 tükrébe nem lelém
 en Réj Remény soha!

Meg is

Még is meg ölt Jövöm
 felett el ugranám kezem
 után jelen valom
 a multra ám de élz —!
 Te élsz miattad én
is — gyászba'; hogy jajom'
 lát hard, mivel leled
 csak abba kedvedet.

Vagy.

Hol vagy fenyegető Szj pillangója velömmek?
 mely meg egy Pegazus árnyait is nyveta.
 Oh hol vagy ketszel tellyes Szilaj indulatimnak
 kapralan izadózó Mennyei Tantaluffa
 Nem de világos — idők — nyitnak hevesíjve tömöten.
 a trel hört, s hörtet? val here — Vagy a hódás!
 Gyermeli bábok után lassalodó kezret. egy kor
 tsillagokat sietel egybe ölelni — mi lett?
 Döfös kedvesnek csak az egy mosolyogva ki ejtett
nem szava fel tártot Sirodig el hanyarít.

Víz-sza gondolás

A zapot eső
 meg Szünt a leső
 tiger jettel
 Néma jellel
 egy Szünt botrozatot.

de

De bajjal telve
 kezem emelve
 egy helyt álcam,
 is tsadálcam
 a fixos alhonyatot.
 A szip természet
 felett tenyeizett
 balram szellő,
 airtól tellő
 mejjem el nehezüle.
 A Kaj tan ka dő;
 dör hört haladó
 halmos pára.
 biborára
 már felüdni kezdüle.
 Nemüle a Nappali
 Zaj; s az est kajnali
 fényt lejbentő
 pont sejbentő
 dallára várt a berek.
 Hogy lass fúvalmoh
 hört a zöld stalmoh,
 vize hangitól
 mint lotyijól
 a Rezeknek fris erel.
 Trak a fa Levél
 a Künyhó fedél
 ama tájjon
 a lapajon
 hullatta még a nedvét

A.

É magat a z o
 Napba szikrázó
 tűrni földet
 totskos földet
 muzogatta vég kedvét
 Így áltam én itt
 Szívem szívényt
 mind mind jobban
 gyújtan, jobban
 tartva le veti halajom.
 Par imad sa gon
 halván egy ag on
 két szerelmes
 madár kell mes
 enéket mohor hajom.
 Lassún resz kete
 flótám szellete
 a levegő
 hőtt lebegő
 tánczin a dúnyogoknak;
 Pa majd fel rendült
 grütschör hőzt trend-ült
 oricisi
 elnyúlási
 alatt az árnyekornak.
 Es ime! akkor
 találak e gy a kor
 andalgások
 víz-hangzások
 akkor találak őt elé;

midőn

Midőn az ajtó.
 Nyilván, sokajtó
 Sarkán, verő
 szivem, merő
 olvadásig tűzeli.
 Az est halgató,
 a fuvallat. ott
 meg ált: töllem
 és, mellöllem
 a Világ elnyene.
 I meg, csak egy órán
 Visito torlón.
 Le volt bűzke
 úgy egy üszke
 hogy meg semmisítene.
 Hisz hűszö bé ben
 meg ált a szemiben
 mosolyogva
 a majd ott fogva
 gízült el a Fény adott.
 Pa lát h a t á r o n
 alol, z i k á r o n
 mordult meg el
 a zajt, s ezzel
 én a Nap le lankadott.

A H o l d h o z

Bagyadt Leány Ifjú!
 játtri tárgya az édes andalodásnak
 lankadott te hideg türeldel ezen hűs
 domb füvén hőzt.

* Emlékeztetem az olvasót, azon tudva lévő
 dologra.

Gneh

Ejnek Pirkály néja!

Annja a körülöttele égve engelő
tsillogós tseremőkre emeli forralt!
nyújtó olajka karod.

Légy üdvözölte szép Stöld!

teged alhota már a Gerjelelem ma
Ditenének: előtte ömlődernek az édes
és a bús kebelék.

Ah! bár elég volna

mind azon heves erreményre ki rebegni
a hideg levegőbe, melyben aligát
a türedetem.

Meltyel feléd tömzenz

a Serenstse' ölebe szunyadozó szív
hál' adotta - midőn ki vonnya maját
és le rogy szíved előtt

Ott a liger hives

rejtékibe vonulta homály, hőrezen nér
fel reád, kebelekre örvé borúlva
két boldog alak.

A bús Stalandóság

el rejté belőlök: Angyali álmom
jártza ott csak az Egi boldogulágnak
szent irzeit

dologra; miképpen a kezdetbéli őseink imádoán
a Stöldat, nem tudták mellyik nemben legyen: nyáj.
"jas, és tündés volikarül Leányokak vélték; de
mint hogy ejel járhal - tudván az Affponyi fi-
"lent seget - inkább a bátor férfi nemet gondol-
"ták. Immer lett; hogy a két Nemet tulajdonit,
"tonál neki, és egy férfi köntörbe öltözött Leány
"kegiben lifretek.

endymion

Endymion modon

várja kellemetes varánsidat ott egy
langha tróhod elébe hengeredő his
völy' csermelye, Sár

Az el nyelő Tó ott

andalog, - Sier örvé parakotka
habja, hogy ha ezüstös arzulatorfő
rengő tetején.

Főrdő főrdő belé szép Stöld!

még az est' le esett siralmit is áfü
szálaton - lebegik feléd enyelyve
a Szűz Zephyrök.

S majd olykor a tűzdő

hoi tornyozatot le verve ha ált törz -
üdvözölve hőszönti jövedet a fényt
nyert hűs levegő.

S ott egy Juhar lengőn

csettögő levelén zihenni le szállon
fényke foltródar akkor olyan igen szép
ringatni vele.

A kérd zihog hátat

a Serelmese eny hű Oldala mellett
álmat Urbikuto his Gerlicze him a
Szűz fivér előtt.

A kérd virít virsza

fényt azon ragyogó bogárka az éjben
mely tüzet ver ámot az el maradó út
hőként fának.

Teged sohajz a Meg

tévelyedt, te reád esenhetik a nap
tűzvilága vegyes zajába hifáradt
Bóls' agy veleje.

Teged

Péged tekint süjtva
a szigor temető 'kerefti körök egy
sír halom' tetején szülői után El
értekenyedt.

A tsarsha berken túl
tsah te öntz örömet hi sirt seimein szék
Özvegy Alcinoénah ablaka sárgult
sír zöldein ált'.

Ah! tsah tsuhan tölled
várja vissza az el rabolt najor áti,
tejetet temetét - reményered! te
egy Istene vagy

Aldott virasztó fagy
metsé a hideg éji börtadozást,
gyáva ragyainak! jövel, jövel, óhajz
hűs parzstom is.

"Sírján szerentsémnek
xad tekintek ezen magányból elázott
Arizal - ah! hideg éj, királyi hegyeffe,
vedd ált ez őront.

"Es hogy ha Sugárid
faradott maradéka majd alvó szék
Gyilkosom' seimein te ül lugosánah
árnyéka körött.

"Alkor hegyes csótdold
karmin ajkára könnyemet, vegyítsd be
jártai alma hőzei Varász sürogással,
hogy erre folyt.

Hérdés

Sírbeli trend a nyugalom - rám nézve.
tetítve -

"tölt bé az Örök átha fel ettem
hogy lettem.

"Vig síralmimat zokogó lantom
zöld hantom

"mellett keseregve le túsja itt
hűzjait.

"Véremben könnyimtül elolt szeneh,
hideg hőzejette lángol a vad
nem szabad.

Homályos szemem' függővívén lombra
egy dombra

dölve halgatom tsah, mint dunnyog
a kúnyog.

Sír a berek, lankák szí szegéssel
nem hűsöd el

az eszhajnal könnyeit hullatni,
sírati.

Fárukt létemben martit a lélek
hogy él

Tsah a köny mutatja é sika mon
arzámon.

Ah! ha magad mondod Halandónah;
ály szónah:

Hol az az Isten, ki engem' é kén t
nem tekint ???

Felelet

Felelet.

Mint az Éjfélnél Öráján
a lebbenő árnyékok
temetőnk, ősz hajolnáján
tolodnak, s nyög hajlehel —

Mint a Kisirret Sírására
pergő szellőt, mely üget:
én töltem is keservemben
minden úgy vonódik el,
el fultra verző szivemben
baj, s öröm műveikkel.

Haj! itt hogy ég a Környeteg
Tírán az, hi ezt tette ???

Nem zologja a fexgeteg
lelkemben; felelet Fe.

A Képzet

Merő szemmel mint egy falon
két kar fűzve egy mávba,
Lejtek olykor egy szajnallott
fényszar az el habúlávba.

Ugyan mi az? el el foszlik
elölte a semmi o
lejte; s ha nézem szíj szel
véle is az embrió

ottan

Ottan rezül a világok,
véghez érten szíjében —
villagok az járak hágor
erre a vágy égében.

Heresem mind mind gyorsabban
heresem az alarot
s fajtalmimbák szítem abban
nyíllal a gyilkos varos.

Óh a Vagy forro öröme
itt xerreg le orrámon
s sohajtás körbe körzön é
hegyetlen a Vét vámon.

Midőn ismét a szememnek
Nedviben előttem áll,
döbögésivel szivemnek
meg meg jön meg meg elszál
En vagyok a Teremtője
meg is szíjemen leve
Járokim birtos körleje;
áldozattá vá téve.

Óh szíj kéje Szíjfinnya
a menynek! fenyés alar!
Szíj kéj. hogy én még — haj Kinnya
szivemnek — nem tártalal!!!

Kép, mely lételet lelkemnek
Szűk — lakhelyéből hozod
Jövel, jövel kebelemnek
ad tüzed — mit kinorod.

Mikor te morogó kéje
bereg esdel lesemnek,
mely mint egy taló fény kéje
elibe remenyemnek

mikor

Mikor látlak én tegedet
 mely mindig előnem áll?
 ha lihegem réj nevedet
 nem te vagy már ki elvált.
 " Dezeg, rezeg, mind szüntelen
 a nőő höny tsey köröz
 " E réj esmeret esmeretlen:
 s alig bajba kötözött —
 " Ott zúdúl az Enyészetre
 (hogy a végkeretlenség
 " " " renyetege) a Repre be:
 utanna a Reményiség!
 " Rihal belőlem a Lelek,
 s a remény vágyggyal tele
 " törtet-törtet — mint levelek
 közt a forró est szele.
 " El halva, vez a sem fenye
 egy bússzó látással:
 " pedig leng a szüleménnyel
 előtte mosolygással.
 " Még mellyemre is, ölelve,
 hogy szivem üdvössége!
 " Itt van hamuva tüzelve
 egy teremtnél vége.
 " Itt meg halni élvén mindig
 é tünymény kárjain —
 " meg fúlni a mennyiség
 lehetete árjain.
 " Szédülve ezen sórtalan
 kéjnek hajlok ölében,
 " lócdúlván egy kataratlan
 öröknél mely öblébe.

I mint.

I mint az Alvo' esésére
 fel-ijedvén nérem mi?
 a höny ki gordü lése
 látom hogy ez mind semmi.

A Ter m é s z e t h e z

Mely réj vagy te természet!
 Réj Anya a belöled szertedező csiggett
 ismeri kellemid minden minden alakságodban
 még se lát.
 " Nem lát a szertessé hót
 mert a szertessé kedves kellemi kört elrejt
 a kellem valittya léted kellemi látásától
 vid szemét.
 " A süjtön szertessétlen
 meg néz, meg esmeret Érez is de nem
 " Ah! hogy teremtni tud a valrivél! (örvend n lát)
örvossáva lenni nem !!!

Ejjeleim

" Midőn a Halottak órája
 meg h o n d ül
 a Várbeli Toronyban,
 " I az ejfeli tsend pomjának
 lepli közt vadon dül
 a zúgó hang é honyban.
 " Midőn az el álmosult
 Taj é Zaj' szüntére
 majd új szendert kezd elő
 s a bé

É a régen be' mohosult
 fálnak levelére
 ismét le ül a szellő —
 Midőn a stóld hűnyni megy
 É még haló szúzára,
 is egy jó ejtőhát int,
 É a végrő ezüst him, egy
 Tölgy, gyeges aljára
 farnát felelve hatsint —
 Midőn egy Végkeretlen
 szent Kéz félvilágot
 szunynyadára biberész,
 " hogy észre lehetetlen
 magosságra hágott,
 az öröten ember ész:
 Ah! akkor én nyomorult
 teremtmény, érendes
 Temetőm magam nyögő,
 " múltal mint stódra borult
 egy sírónak tsendes
 fájclalmain, a gögő —
 Akkor én a Lantadó
 bű köze lejegélek.
 egy bokortúl mávirkhoz.
 I menten nézi szaladó
 csillagait a lélek,
 hogy Örömet melyik hoz.
 Le hűlt a róza level
 tavaszi Agarol
 szúgát törsőhőmmel

Szent

Szent idő, hová. Levél!
 mely virgontz vagygyától
 jeles vagy örömmel.
 Mint irigylem sorodat
 árván nyögdecselő
 madár, te sít kezesel;
 De én hűs koporsódat
 kezűlöm — mert él ő
 ki magához kezesel.
 Petőssel telhes szülemény
 de (mint az éjjelre)
 nem kedvező kegyelem.
 El is tűnt már a Remény,
 is ha sír, csak a
 vész hang jajdul elvelem.

Az andal

Bé tsendes az leve,
 be bágyad a száj,
 be gyászra li ferve —
 be hűlt ez a lap!
 Tövében eléve a déli szúgától
 " az őz levelerle, jörögve lejáról,
 is le sem jöve veteték — a' Zephyr — ártól
 magán nyöfjörögve az őzi hazától.
 Vár egy üreg ávit,
 csak a liget int,
 csak ingad a pávit,
 csak jü a szint!

Az élet=erő ki fagy: ott hol az éhkel—
 „be éjjelűdő halom? oldala kékkel,
 „tűnőve egy el felettül dőledélkel,
 „vagy az Erővel tőndel tyűtyőzével.

El bódít az alkony,
 el ömlik az ég.
 el úszik az al=hony,
 el látzik a-vég!

El álva marad bajait ki lehelve
 „A meg merűlt tetem, ajk, szava, nyelve
 „Egy égi világból álék szeme telve
 „fut Orionot' kebelébe lövelve—

ki reppen az elme
 ki tálva é kint)
 ki, szive' szerelme,
 ki így ki telint!

Gyermekek kor.

„Hű emléke a Természet
 élő keblen el enyészett
 „Mi volt? első virányának!
 „mellyel együtt el mulának
 „celeszégi emlődnél.

Te egyjese len, melyet semmi
 volt = lesz Hatalom szó Nemi
 ki nem írtnak, Valamég az
 el tűnt örömlőnek igaz
 fájdalomain vergődnek!

Te, a' val Reménytel csokon
 érzéssel, a' sírdombolon,
 mint az árnyék mulat - néked
 múlt és jövő egy be reked,
 „a Holtak szava hallik.

Oh! jő-vissza búss hangjára
 nyögésemmel, é' hararra,
 mely az el hervadt kellemel'
 képeit kereső szemek
 előtt gyengén hajhallik.

Boldog kor melyben az élet
 élt, „s nem tudta azt miért lett
 midőn a' Dóv itéllete
 Örömet = élőve tette —

„s hogy rajta mig fordítson.
 Szabacskón = lejt edes = Réjtel,
 Nagot álmodozott éjjel
 egy Aranyos volt világa,
 meg is tűndöz várba hága
 porban húzott graditson.

A Helet öröms, színte
 mint az Alkotó — egy lép' hinte,
 egy Nád-ló, pártas, egy alma
 egész vagyona, „s hatalma
 már új díszbe öltözött.

Vagy gondolatlan anclal volt a'
 gondolatok égisz volta—
 egy könnyű könnyű szegragyogott
 Remében, ha tán el rogyott
 vére sírba költözött.

úgy

Úgy jadt szodott elmijével
 az öröm, mint lezárójával
 ő maga, könnyű forálon
 eresztvén el a fű szalon —
 örül rabjának a rab;
 I ha majd ünnemni a bika
 el kezdvén, hosszú árnyéka
 mellett egy por = Várban főgve
 a torda kolompjal jöve;
 I a napból még egy darabb —
 Egy darabb a kádoroló
 vidéken a végig folyó
 tetijéig el jirtott
 könnyű sohajjal hagyított
 mindent el — eltűnt a rang;
 A Denevér repdesive
 közt is / mint ha vésznap képe
 a zokogó Torony óra
 útven, majd társasodóra
 szől az éfvélti Harsang —
 Akkor is még, a Ház Sárkán
 oneg álván, mosolyg, a tarkan
 letitődő felhőt alatt
 mint fűtykéli a vég dallat
 egy atudni készülő.
 El maradt párját szerető
 esdekléssel nézegető
 onaclára — a törtet völgyön.
 tsatsozó terepely, tölgyön
 verett fűzken, hogy ül ő.
 Hogyan

Hogyan egy Lány a tő mellett
 teledvén a kedvellett
 mosásra válafton gyere
 ott a már napi létezés
 fűvüle hosszú haját;
 A körüle szánarodó
 hangal nedvén rimánkodó
 Szunyog = Sereg tsapódózt
 felje a süzu börtöt,
 körül, emyhitni baját.
 Végre el tűnt minden álom
 körzi rogyott a Rongalom —
 el aludt a Varázs, I bele
 az Ifjú álom kedvele;
 el tűnt, majd ez álom is.
 Midőn a tsalófény benne
 el engesztvén, felvették
 az Ifjú fűzfűvára =
 (mutatván a valóságra
 miként volt minden hamis.)
 Hol a Ded örömit híve
 tsak andalító kezű
 leve a jelen valónak
 tsak vész hangja a hangzónal —
 egy kéréses kézet.
 El tűnt! eltűnt bajod elhoz,
 el tűnt te édes gyermeked hoz!
 allig maradt voltod' éke
 beregen Sajgó emléke:
 az idő be fűzött.
 Kerestem.

Perestem azt, ott hol életem'
 örömeit így el életem,
 alig tiszón ötöd = éve —
 az eget, 's Nagyot ki víre
 majd minden esmeretlen.

A Fő el mihi hol esenden
 a Léány ült; azon renden
 egy kis külső Váras bele
 's a ki irrot Bozót helye
 Széj Sár niekem kiesen !!!

Hi olólt a Főly, mellyen vára
 a kis madár kis párjára;
 Est = játékom tűnő-vára
 forban húzott graditsára
 föltrón úttára hűnyator.

Azon kis hitsim tsemek,
 mellyet kis kezem ültet,
 mint kis nagy fa a zivatar
 ellen ókalmazva tarat
 ttár' mohos hejjáratot.

A Boldog Éjj

Szép kedves, atudgy tsendesen,
 hogy álmod édes leheszen:
 én it a Setét kiveszen,
 kedves olúdólok.

Alom.

Alom, álom, szép lepleddel
 szendergő kedvém' fedd-el!
 én, meg szívre gerjedel,
 neki bókólok.

Szender éjj! szender olédbe,
 Arnyék = folyád közre = tedd be,
 Olvart fel lehelred be
 gyenge gondjait.

Fel-Hold' tövises ligára
 ne törj kedves Artrájára
 minden belekerit már a
 hűség olja itt.

Balsam illator lehellő
 hűves Hűar = éjjeli szellő,
 törj ki szöke fűrti elő,
 hűny leghűz Sereg.

Szenderegy el szívre ható
 jajjodtal párod Sírato
 Gerlitze, 'hisz' az aható
 nev is szendergy.

Alj Gztendöre (1816.)

Vidám elme
 te! szerelme
 az örökös tavaszna —
 szend' és béke
 egy gyermeke
 kint bűz' ürmöl arna!

st

A szerentse
folyton öntse
rózsáit ösvényedre.
elégedél
v érezed, és
legyen korod egy Eden.

Minden reggel
Vig szerreggel
járdon a Nap' sugara
(mosolyogva
légybe fogva.)
Arzad diadalára —

I. Híred intsen
báj = bilintszen
jöve az Alkonyodat
Végő finnye,
hogy rablénycé
késztte meg álmodat.

Es ha majdan
é kor, hajdan,
korra változik — midőn
Elet is talál
szamot talál
vetni a korod időn:

Attól kedves
Vedd jól, nedves
Szememből, vég = túrtemet:

Ott' örökre
légy Előre;
bár itt egy hant eltemet!!!

Egy

Egygy köny.
(Betti' Si r h a l m á r a)

Még nem dőlt le a Nap lottos párnájára,
piros lora é' halo fel Világ határa
egy tsendes örsi Nagon,
hogy bágyadt lengéssel tetted a Zephirel
szárnyotrol le egy Széj Beninre a nyírel,
Ernyében é' sár lagon.

Egy új Siron nyugó új emlék fedezet
mellől futon, melyet minden Sár könnyezett
ott keresztül jöveben;
merz korzin kezéből egy Búsfür = ág könyűk
kervadva — vele mint a Nap hogy alkonyult
Széj könnye ellenében.

Egyik fa' hejába (hűlt könnye a fűbe
resz vétele varázslat minden Sár rivübe
Veste be nevét, é' Bettit:

Betti, Betti, neked jónak — szentnek kellett
lenni, hogy kedvesed, kedves Betti é' lett,
aldorva könnyeztetit!

Oh! milyen nyomozult az ember az élet'
ösvényen! Szapodár forgandóságé lett
hogy be hengerült ebbe:

Világokat álmod a Világ határa,
é' alig a tontember egy kis gödört tára,
már nincs könnyűn egyebe.

Ah,

Ah, szenvedd ezt Betti, szenved el hantodon!
 olyan szegény lelkű é gyászos napodon,
 hogy emel többem nintsen;
 ne utáld meg ezt, a hely hol vagy, utálót -
 nem tart - emmeretlen ömécössé vál ott
 túl minden gát = bilintsen.

Egy teli zöld, egy szál ne felejtő sírodra
 tölem, töltés ki az évek, számokra
 melyeket nem szánt a sor;
 Pennivodnak is kedves emlékében
 számosságot elsz meg az élet körében;
 lett bár találod ily gyors!

Hyúgodj bérével, szent! nem fog áföld téged
 terhelni, jó lélek! mosolygon lett véged
 jut szebb virágzásához;
 midőn Anya lévén, kis Amáliad
 veled dicsőülve viszed a stála' dat'
 mennyei számolyához.

Tsundera kedved, örök veg vágyakodásod
 (most már veled jöttö vig álmódorásod!)
 ért telje Reményednek;

Mert nyugvo párnáid lettek esztőlseid,
 s ambar könnyeznek is itten kedveseid
 te mosolygva-Elekednek -

szivedet alaktod almai közt nyújtod;
 vidámon mutatod magadat Puckod
 talódi rajjainak;

de

De egy hideg tnygal, jégé vált kezével,
 ki régi öliből, minden reggelével,
 é fényt szel álmáinak.

Oh Betti Serkeny fel! mosolyogj érettel
 Piro Pennivod' szemébe! helyetted
 ad nekem a hűlt hangyat:

Vagy vond rád örökre szent remféledet,
 ne járjál ki utámael, rebgő kedvedet,
 hűny le mint ez alkonyat.

Egy teli zöld, egy szál ne felejtő hantodra
 töllem is, és könnyem egy van még számokra
 el fojtva az ingerbe;

I tsundera fájdalomam adózzon emlékednek
 a hányzor a Hagnak szikrái erednek
 aludni a tengerbe.

D a b a s i

Hatalász Balint Urhoz.

(Híve Hájára, s tölle való búcsú vételen)

1818

Őt telet nyelt már el az Őr Enyivét
 hogy göröng = pályam' zavarán elől mész
Mentorom; fel szől Hővetőd im' itt el
 válik az ösvény!

Rózsa újjakkal fedi fel varázsit
 vissza emlékem szől öröm - napomnak
 sírba dől minden; tsak az Embrióból
 integet egy még:

Hé,

Nev Napod tűn fel hideg éjleiből
gyenge bíbor szín leghy = árba vonva
Lanyka vidor hint: heve itt ömöl tsak
örve szivembe!

Tapsom egygyüt jár haron a keservvel;
itt szarad ketti ezek' örvé fürstén
bennem a Termézet! erő hova visz?

finyre? homályra?

Fény Nélkül Balint! örömmön lohogja
ely!!! koránt jöttem hegyed édenébe.
meg botrást hát, tsak kebelem moroghat
nyelvem erőtlén.

Itt valék Arcadia' báj ölében —
itt! Te Balintom, Te valal! meg engedj:
tsalpa kesegyel mutogat jövődöm
máshat idmit.

Ely azért vigan! meg elégedésre
tünjön é Nap fel rohat! a szerezte
társad, ösvényed jelened jövődöd
legyen egészen.

Es ha majd egykor hideg éjlebe
viszszá sikkamlis Napod a határra:
édes álmod nyerj, mi néműt kíváná
ttál - adottság

Achai Karonca Jozef — kedves fiam J. Stalácz
Balint urtul mint Principálisától párszázára.
Levél.

P+++ Mollihor

Mig emyi, kellemet
jártro szemeddel
Oh, Molli szivemet

- - - nem vettél el:

addig örömben el nem hala
mosolygó életem vig Angyala.

Az alkony énelem
tsendet nevette
is Vidám volt nékem
nap kelete:

nem sirt az erdő szür éjele,
nem sirta álmodm jarnám tele.

I most hogy égő szemed
virult Reményem'
rózsáiban feredel
már könnyezem

Hi alya vízre é hintsemet
mellyet két szíjszépem szíban
temet?

Hyugalmam, Életem
vig Lelle! hadd ott,
hadd a Reményt! nékem
könyvet adott.

Oh Molli! Molli! nem könnyezem.
fájlalva marja ez szivemet.

Azt Molli hogy velem
egy ez ket er len
Azt szíja kebelem
mind szüntelen.

Majd

Majd, majd ha é Vágy végert talál,
 's sorosd öröm lesz enyim által:
 Lelkem veled reyes
 Sügvan é' szómat:
 "Nézd meg Molli - gyere
 Sir halmozmat ..."

R e g e

Fáradsz és szeszeg az ély komallyan
 's egy fel gyászba borult Világ el álva
 nyult a Nyugoti Övezetbe dalva
 nyelt a Haj' szemfedelnek íze allyán:
 Gyász kúrt helyett temetési pompa' jajját
 az éjféli harang zörögte - csillog'
 fátylaúl rezegő ezernyi szillog'
 's a harminc szízeke kesere' rajját.
 Fáradsz és szeszeg! az álom - ezre
 lét híves tarasó alatt nyöszögte
 jövő reggeli éleket; le szegte
 a szörzött az öö, 's sorvat ki mérte.
 Sir és szeszeg magam merő szemekkel
 nézel = el szigorú kezűlemből,
 egy köny morclúla tal ki, és eszemből
 emlétem ki szőlő - hívezzerekket.
 Itt, ott, néha ha lát harom a' házak'
 ablakából előtebegni nyúlánk
 árnyékát

Árnyékát valamely kistiny é' fülánk
 virávara fel íbreletem Anyának.
 A szomszéd fedelén zajogva, elmet
 bódító szuszogás közt egy örök
 kan - clus - marok nyitogta le volt három
 kíményen ganyaszkodó szeszemet.
 El vált bennem az élet a Fudástól -
 éles Molli jutott eszembe, 's sorvat*
 vágyát a levegőbe, mely palástól -
 * búsongó kebletem lebegre gyorsan
 Meg kábult szemem hideg tűzénél
 pályáját tova trintereimnél el
 korhadt szí kövi (Lélek öveimnél!)
 függesztik fel, Odébb nem is mennek!
 Attól mint valamely szárazos kisirtet
 hogy ment, láttam, alá felé az örök
 kőre bűkei közt (ezős fa zárok -
 végett (egy eleven halott) kéj.
 Ember volt, rebeget bizonytal ember!
 könnyem bé fagyja, 's boldogabb világot
 Ohajtó kebletem szuszogta: Béket
 vőgy hű szívem! utámma vitt az inget.
 Már mentem, Fúramuk, az éjeli felhő
 a zároló szomszédun nyitorg tetőlön
 és el hulladozó terej darab lön.
 forra, hogy el ragadta volt a szellő.
 Ott álom közepén azon tanyánál
 hová nyugodalomra vagy szetni
 minden bú - rabigát nevesni - vetni -
 Ur a' forral öleiben egy Anyának.

Ott

Ott, hol lábam alatt, az elragadott zöld,
 közt (mely irradásból az örök
 áldon hamvainak ki növe) stórol'
 el hűlt szíji helyett, nyögött fel a föld.
 Ott ült egy mohos Orloz oldalánál
 O, O — nyomdoli val komor rivinél,
 tsak most szűlt Zephyrrel törölgetniél
 hőszin fűrtivel a poros Mohánál.
 Sokajtam: te ki vagy? I vadon szemével
 nézet rám — le hajolt a földre — vetett
 mellyet majd kedvű nyögéssel elrőtt
 a négy szélre ki, rejtett kezével.
 Ugy van, jót! rebegem magamba, i bélem!
 el holt Nappaimhoz repüle vésző
 emlékem, keserűn nyögé az érő
 sziv: Mollim Soha sem maradtam.

És Erre *

Ist hol gyenge
 szellet leng
 völgyre, bibor szin gyapott,
 forma felhős
 Est fedd el hős
 Sugárostul a Napot!
 Ist hol a kék a
 kert' árnyéka
 Vond fel szeg baronyodat!

Rózsás

* Ez nem az én munkám, a szerzőnek tsak adomni akartam
 a bennem őszözt elragadtatásait. Ennek ide ragasztásával
 kívántam gyengébb verseimmel, megismerkedni
 az olvasó szeméi előtt

Rózsás lepli.
 közt ünnepi
 jött az alkonyodot.
 I majd ha kék
 fényt gyöngyelli
 mosolygásod, égyes
 liger' Seret
 kerületét
 be balramorva nyers —
 I az ingó Sár
 közt a rózsás
 berket kerítő nyírel
 felől lengve
 gyengén lengve
 jüdranál a Zephyr —
 I a zöld mész
 be himerő
 virágin szíjok szíj rétt,
 I kert = illatot
 I el alarott
 tüzünkre hinté irét —
 I majd ha é leg
 gyengébb felleg'
 hajain a Hold önti
 fény tengerét
 I a búsra rétt
 üdvözölve hőszinti —
 Prűst foltoz
 hint, a boltot
 hendes andalodásra

fonó

Fono' bomló,
 Örvö bomló
 bojtyai hözt, egy mára —
 S. Szij Szeme, lágy
 Zöld level agy
 hözt, hol szíjen zengem,
 Ott egy juhát
 alatt onuhát
 gáznán kassint meg engem?
 Akkor hinto-el
 lágy bilintse
 egy mindenható szemem
 Ült Szerelem
 által, velem
 rabágra vess szívemen —
 Ezen híven
 Verő szíven
 akkor hinto-el menybeli
 örvö, s kedves
 Szájjad Neelver
 , tohjaival hinto teli.
 Oh Szent Örvö
 mely bájf ferte
 mosolygásod é járvit,
 lassú szellő
 hözt zöldellő
 habján! minden varáz itt!
 A hárs esdő
 völgyen ferdő
 Hold harmatos Sugára
 itt

Itt egy görbe
 galy hözt törbe — be
 lugosom' arnyékára.
 Ott a Péten
 a Serénen
 kékellő völgy folytába,
 gyöngyér füzi
 finnyel rúzi
 a virágok nyakába.
 Itt a merő
 tsergeclőző
 híves parajka mellett,
 A fagyat fa
 hözt egy tálfa
 Amort ringat a szellet.
 Ott a tóban
 a zuggóban
 hol a parak hempereg,
 Le a látra
 két egy mára
 hajlott Stattyin Szendereg.
 Itt a sziget
 hözt, a liget
 áttján a madarak a'
 Hád bokorban
 ülnek sorban,
 lágy bölcsőjök a káka.
 Minden tündes
 meg a xendes
 szíket raj is el halgat —
 tsak

Isak é ~~szirton~~ "rengő"
 Szirton lengő
 Szélid szellő fúvalgat —

Isak é "rengő"
 Vir, tehergő
 fatarja zúg — sziszegve,
 Ha a szikla
 hört el szikla
 nyögő habja libegve —

Isak egy rémlet
 "egy felém lett
 lassú jajt vir a berek;
 Mintha síket

Érzesiket
 nyögnek a bús tengerek,

Vagy a kába
 föld gyomrába
 a régen elenyészett

Hamarak felett
 Vég tört élet

tört tenne a természet.

Mely felséges

Vagy, kentséges
 ezt ligetim vidékén:

Am egy erő
 ábrak, merő
 erőssé olvadt én.

Remlétem a
 titkaid s néma
 természet ajjúlását,
 s a

S a' lány szellő
 rá le hellő
 balzsamiba fúlvát
 Em is szives
 kedvel hives
 kebeledbe vonulot,
 S szokott hantom
 mellett lantom
 hangjával elnémulot.

1816 27. Aug.

A Magyar Olimp' világán
 Hol oly álmos még a drágán
 Vett homálytól fedezett lét
 Fény minden hozzád közelet!

Hol két pólusz vévén egybe,
 Isak egy ponton aradt hegybe,
 S Renszbe, lelhem (elragadva
 Istennét lelek magadba.)

Nem látom! de egy Ideál,
 mely esmerem előttem ál-
 tavol lét! de egy meny beli
 erőssé szeszötöl zeli

Kéjrelődésemnek árva
 Országat feléd hitárva
 látom a semmivégén túl,
 Dits - Oláros miképpen gyúl.

Rámtalan

Rámialan kórozu rojra
 melyet Pannónia hajta
 tapsolva lengő fűrtödre
 Istenni tett ily időkre!

Istenni téged keblében
 kedvelkedni enyében
 hol varázsló Frigyesod ál,
 melyről egész Haza sodál —

Ott hol pomyás Laurusod
 alatt vidám Geniusod
 téged mutat, mosolyogva
 holon enyhelyedre rogyva —

Hol hozzád törvén a görbe
 agatskár közt, evő törbe,
 a nyájjal dallo magadat
 idvertő kéj alkonyodat:

Feléd akarram hatadni
 szamos kórozniadhoz adni
 meg egyet, hitsint, kamodra
 tiwen bürgön Számolyodra:

Akkor lódira egy tsergő
 vészhang hozzáim a kesergő
 Örvegyed, bajos siralmát
 keresztvéve értem fájdalmát —

Ekkor hogy tselily ségemet
 felejtven üdvözletemet
 hozzád emelnem Blasirod
 akkor zúdult fel, hol iród:

„Arany fűrtű Apollomnak,”

Oh

Oh a szerentses Apolló,
 karjai közt ily lantoló!
 csak az olta irigyelem
 Istenséget, hogy ezt lelem:
 „Karjai közt rogyok,” s. t. b.

Új Eszrendő Hajján a Szülőkhez!

Az új Eszrendőnek naja
 fel derült ma Egünkre,
 A vidámjagnak csillaga
 ragyog ezzel kedvünkre;
 Pellem kedvelte Szülőim!
 Eltem szék reményei!
 Elgetek kedves Remzöim!
 Jffüvágom' fényei!!!
 Áldjon az ég mindenekben —
 Minden jókkal tiszlet,
 Nyújtózkodban, kértetében —
 védjen ő Bemereket.
 Karja ligen Ólalmatok,
 Malasztja Segédetek;
 Ezt kívánnya kúfiatok,
 és tsokolja tsokolja kezeik!
 J.K.

Egy szegény Ifjú, és egy =
 Nagy Kemencéből seár maradt -
 * Hiv Apfony - kiker az irigy
 szexense - egymástól elzart. és -
 fogadást tett egymás között - hogy,
 majd kivölét nem fognak esmérni
 és letele szexensekkel.

A * Hiv Aszonymnak otalála: -
 és - a kedves Barátjának nem is
 velt oda kikerivel tett
V e r s e i.

Im Hozzavél Ajtánál
 áll' hiv szexense
 De már látom bivan zárvá
 szexense temetőch
 Nyíved meg, kézen -
 vár már haxom
 hogy ölethessen.
 Szíven jűig hogyza velech
 el enyíthessen!
 Oh! kegyetlen Lárkák
 kik ezt szívan zárták
 Hűvemet, kedvemet, fűszben orlatnak.

De nem jő szívetöl válar
 nem jő felelet,
 mely kezeztül hatná eren
 gyászos fedele
 Oh! jűig de jól esmerte
 előbb szavamat
 Most hágy egyedül először
 színi magamat

Zha

I ha eddelig könnyem folyt,
 velem egy úr gyárolt,
 örömmül, gyötrélmül
 közön vége volt.

Oh! Halál mit kegyetlenkedz
 azily hűvén
 kik csak most kezdtek örülni
 szent Hűségén
 Mit mutatod hatalmadat,
 gyenge Ágaton
 reggeli Hajnalban ki nyit
 Virág Szálakon
 Ah ki ezettete
 magyar nem ezette
 szíves ezéseink
 semmivé tette.

Már az Halál eloldozza
 szíve - köteleit
 Sem boríthatja szívalom
 ékes szemeit
 Nyugodj tehát aldon lilel
 szendességedben
 Tudom ha nem szoloz is nevem
 bent van szívedben - ...

A mielőtt ezeket mondotta - a Hozzavél
 jánál életeré végezte.

Az elrövelyedett Hív.

Hallgatatlan Irenék -

é bús rövélgyémnek

Ah! miért nem tessék véget
hadd lássam kegyemet:

mely nagy kin-

Tengerin -

A rövélgyémnek járom

Gyászos jaj -

bajos 2 aj

A Szabadulást várom.

Ninven olyan légyem

hol is mielő az életem

ne jutna az életemben

el hagyott leltemben

2:

Minden feli szaladok

sehol sem múlatok

Ejjel 3 Nappal rövélgyet

Telintselek nagy Egek!

Búsító

Szörnyű

valamire csak lehet

Hints helyem -

Bús fejem -

hol nyugodalmas lehet

Azomban hiálásom

Ah! sehol sem Sajnálom

Hiálók: Oh! sziv hol vagy?

szivem ére, tadd mióta fog -

Vagyok Atriadnánál

Élő kéje soránál

kit Theresia el hagyott

bolyongásra juttatott;

Hiálók:

Rit álók!

// El hagyaton helyen!

hol vagyok?

Szóljatok!

Lábam mely irta helyen!

Ah Egek! de erre is

Hints olyan Alcinous

ki innen, ki tengeren

Mint eljött tereffen.

4:

Szavam hallatlan hangok

mert csak az Echo járul

ahar merre bús szemem

ezen inségben verem

Panaszom

Sajdalmim

csak a nagy kö sziklák

csapdossák

maradossák

Bús szivemnek tájékat?

Oh! könnyező Egek!

Rajtam könnyezőjerek

Számtalan szenvedésem

Telintselek inségem

Mindenhol -

5
 Mindenhol kegyetlenség!
 Ellenben oly segítőség -
 Kints ki szívem büszkésin
 Legyen segítő Delphin
 Ki engem
 Mindenem
 Mint Ariont a vízből
 Ki vigyen
 Vezessen
 Szerentséren földszél.
 Oh! ha a kegyes Isten
 Rajtam szelődő szíven
 Nem téren könyörülő
 Ugy xám mérge nyilat lő.

6
 Titiusnak insége
 Tamalus szenvedése
 El engőzök előtem
 Ha keservem tekintem
 Mert ha fül
 É nem hül
 A sok kín és jaj szívében
 Az Egek
 Nem néznek
 Könyörülön éltelen
 Bár vixerék járjanak
 Testemen nyugodjanak
 Ömön magam kegyetem
 Ki testemből a Delhem.

Delgrad Atromlára alkalmával
 Báró Vukotrovics Seregéhez
Mars Hódja.

Trombitálnak szernyű harogását,
 hallom Signál, dobna! roodását,
 A vér Ontó Marsnak
 Hangoz, ez, nem másnak.
 Dajnok! ébrednek lármájára
 az csatára.

Mars, Mars azt hiálja hív. Hőjének
 minden Veret, maga Seregének,
 Vízire birtatja
 Hőjé batoritja
 Haj villog arélos fegyveriben
 az kérében.

Romorin Anyának az Ölében
 lankad fia, könyvek öröniben
 mint ki vigasztalja
 bánattal halmorra
 tsak nem rezedet szívet
 keservet.

Oh jaj mely romorin elválásol
 esnek, mely fájdalmas Zokogásol:
 Jegyesse harjain -
 fűg, töltje ajkain -
 Oh! jaj mint búsvirít szívetül hűve!
 rezed szíve.

5
 Mindenhol kegyetlenség!
 Ellenben oly segítőség -
 Mints ki szíven büszkén
 Legyen segítő Delphin
 Ki engem
 Mindenem
 Mint Ariont a vízből
 Ki vigyen
 Vesszen
 Észrevétlen földszél.
 Oh! ha a kegyes Isten
 Rajtam szelődő szíven
 Nem téven könyörülő
 Ugy xám mérge nyilat lő.

6
 Titiusnak inoige
 Tantalus szenvedése
 El engőzök előem
 Ha keservem telintem
 Mert ha fül
 És nem hül
 A szél kin is jaj szívében
 Az Egek
 Nem néznek
 Könyörülön éltém
 Bár vízerát járjanak
 Testemen nyugodjanak
 Ömön magam kegyetem
 Ki testemből a Lelkem.

Delgrád Atromlása alkalmával
 Báró Vukatosovits Szegyház
 Mars Hódja.

Trombitálnak szeszű harogását,
 hallom színek, dobnak rüddását,
 A vér Ontó Mars-nak
 Hangoz, nem márnak,
 Dajnok ébrednek lármájára
 az csatára.

Mars, Mars azt kiáltja hív Héginek
 minden Veret, maga Szeginek,
 Vízre birtatja
 Hégis batoritja
 Hay villog, arélos fegyverében
 az kérében.

Romorú Anyának az Őlben
 lankad fia, könyvet örömben
 mints ki vigasztalja
 bánattal kalmorza
 tsak nem regedet szívet
 keserveket.

Oh jaj mely szomorú elválásol
 esnek, mely fájdalom szíveket.
 Jegyesse harjain -
 fűg, tölje ajkain -
 Oh! jaj mint búsvíz szívetül hűve!
 Képed szíve.

Mindenhol hegyesleneg!
 Ellenben oly segitvő -
 Mints ki szíven büszkén
 Legyen segítő Delphin
 ki engem
 mindenem
 Mint Ariont a vízben
 ki vigyen
 vészben
 'Eszerentsélen földszél.
 Oh! ha a hegyes Isten
 Rajtam szelődő szíven
 Nem lézen könyörülő
 Ugy xam mérge nyilat lö.

Titiusnak insége
 Tanrulus szenvedése
 El engesztel előzem
 Ha keservem telintem
 Mert ha fül
 is nem hül
 Az ott kin is jaj szívében
 Az Egek
 nem néznek
 Könyörülön éltém
 Bár vízerát járjanak
 Testemen nyugodjanak
 Ömön magam kergetem
 ki testemből a lelhem.

Delgrád ottomán akalmával
 Báró Vukotrovics Segyiche
 Mars Hatája.

Trombitálnal szeszű harogását,
 hallom signál, dobna! rocodását,
 a véc Ontó Mars-nak
 ttangja ez, nem márnak.
 Dajnok! ébrednek tárnokjára
 az csatára.

Mars, Mars azt kiáltja hív Kéjénél
 minden Veret, maga Segyichénél,
 Vixit birtatja
 Kéj batoritja
 Hay villog, artilos fegyveriben
 az kezében.

Romorin Anyjának az ölben
 lankad fia, könyvet öloniben
 mints ki igazatja
 bánattal kalmorra
 tsak nem rezedet szivelt
 keservelt.

Oh jaj mely szomorú elválásol
 esnek, mely fajdalmas zolozásol:
 Segyiche harjain -
 fűg, tölja ajalín -
 Oh! jaj mint búsvízit szivétül hűve!
 Kéj szíve.

Nikem is már töltel meg belválnom
 Oh! én kedves gyönyörű virágom
 Oh! jaj mely keserves!
 bá bánattal teljes -
 hisz hisz síwnék egymástul meg valni
 meg nem halni.

Sójj virsra borostyán koszorúkkal!!!
 hogy ölelgethes mennyi jóval
 Oh vigyáz élede
 tartó szamot kiwedre
 Vegye utolsó tőhömöt szij rád!
 Isien hozzád!

Vége Katona József verseinek